

[Holger Larsen.]

et fast Led i den Aldersrentelov, som blev vedtaget sidste Aar, og for at faa det gjort til et fast Led har mit Parti jo ogsaa sat ind, idet vi erkender, at det for de gamle vilde have overordentlig stor Betydning, at de ikke skulde vente Maaned efter Maaned, naar Vinteren begyndte, og være i Usikkerhed om, hvorvidt de fik dette Brændsel eller ikke. Men der synes jo ikke at være noget nyt under Solen. Det har været saaledes, siden vi gennemførte den første Aldersrentelov, at der skulde Frost og Kulde til og Sne i Luften, forinden man her i Tinget behandlede et Forslag om Ydelse af Brændsel til de gamle.

Det foreliggende Forslag er, som Følge af at det har været forelagt Aar efter Aar, ikke nyt for det høje Tings Medlemmer, og det er hidtil vedtaget af samtlige Partier ud fra den Betragtning, at de gamle trænger til at faa dette Brændsel. Hvor meget mere Grund er der saa ikke til at give dem det i Aar, da den brutale Nedsikring ved den sidste Revision af Aldersrenteloven har bragt Sorg i de gamles Hjem? De gamle Mennesker er straffet haardt nok; de er straffet, skønt i Virkeligheden ingen kunde paapege, hvorfor de skulde straffes. Det er ikke de gamle, som er Skyld i den saakaldte Samfundets Fattigdom, denne Fattigdom, som dog ikke forhindrer den høje Regering i at tilbagebetale Skat til de rige her i Landet og bebude yderligere Tilbagebetaling af Skat til dem, der i Forvejen har nok. Dette sker samtidig med, at man gennem Nedsikringen rammer de gamle paa en saadan Maade, at mange Ægtepar faar en Understøttelse, der er 150 Kr. lavere end den, de fik sidste Vinter, og mange enligstillede en Understøttelse, der er 90 Kr. lavere. Det er ikke underligt, at de gamle ikke kan forstaa Retfærdigheden i denne Handlemaade; og at man nu tillige vil berøve dem Brændsel, vil de slet ikke kunne forstaa. Man maa erindre, at hele den Understøttelse, et gammelt Ægtepar i en Provinsby faar, er 804 Kr. Af disse 804 Kr. skal der meget ofte betales en Husleje af 300 Kr. Adskillige Steder ligger Huslejen betydeligt højere, men Gennemsnittet er omkring 300 Kr. Saa bliver der ca. 500 Kr. tilbage til de øvrige Livsformødenheder. Det vil sige, at de har 1 Kr. 37 Ø. om Dagen at leve for. Og vender man sig til Forholdene paa Landet, er Understøttelsen der kun 600 Kr. Huslejen er noget lavere, men dog omkring 150 à 200 Kr. Til Rest bliver der 400

Kr., d. v. s. godt 1 Kr. om Dagen. Nu rejser sig saa det Spørgsmaal: Kan et Ægtepar paa Landet faa Føden for 1 Kr. om Dagen og et Ægtepar i Byerne for 1 Kr. 37 Ø.? Jeg tror, at ærede Medlemmer i denne Sal straks vil sige, at det kan man ikke, ikke *vi*, i hvert Tilfælde; men nogle maa der jo være, der har ræsonneret som saa, at de gamle kunde faa Føden for denne Pris. Jeg har for ikke ret længe siden læst en Artikel i den konservative Presse, en Artikel, hvori der tales om Husførelse, og i denne udtaler Husmoderforeningens Formand, Fru Elna Rasmussen, til en Journalist, der spørger hende om, hvilket Minimum man kan brødføde en Familie for, at der maa regnes med en 1 Kr. pro persona, og Fruen tilføjer, at saa er der ikke noget, der hedder Øl eller Fløde til Kaffen eller Hvedebrød, endsige Smør, og der er slet intet til Rengøring eller Vaskemidler. Jeg nævner det her, fordi det er saadan et neutralt Eksempel paa, hvad man i de Kredse regner med, at der skal bruges til Livets Ophold i al Almindelighed. Men denne Krone pro persona har de gamle Ægtepar altsaa ikke, i Byerne mangler de 65 Ø. daglig, og paa Landet mangler de endnu mere. Derfor vil der naturligvis være al Anledning til at yde dem et Beløb til Brændsel, for Penge tilovers til Brændsel kan de da i alle Tilfælde ikke faa af deres Understøttelse.

Jeg skal erkende, at hvis vi havde Magt, som vi har Agt, vilde vi foreslaa langt mere end det Beløb, her er Tale om, disse smaa 20 Kr., for de gamle trænger i Virkeligheden til at faa en betydelig større Forhøjelse. Naar vi har holdt os til de 20 Kr., er det i Haabet om, at man fra alle Sider i denne Sal saa hurtigt som muligt vil gaa med til at gennemføre Lovforslaget, ja, jeg vil sige endog saa hurtigt, at man ganske undgaar Udvalgsarbejde. Jeg skulde tro, at de Tal, der er nævnt, og den Nedsikring, som er foretaget, er af den Art, at man hurtigt kan blive enig om, nu da Vinteren sætter ind, at yde de gamle dette Minimumsbeløb af 20 Kr. til deres Brændsel, og jeg synes, vi kan saa meget bedre gøre det, som jeg føler mig overbevist om, at det er samtlige Kommuners Hensigt — de sparer jo alle Penge ved den sidste Revision, vi foretog — saa vidt muligt at ville yde dette Brændsel. Der er jo Eksempler paa, hvorledes man allerede er gaaet ind i Arbejdet for at yde Brændsel — det kan være mere eller mindre lovligt — men jeg finder, det vilde være heldigere, om vi fra dette høje Tings